

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 23 kwietnia 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 — Ochrona zwierząt podczas transportu — Długotrwały przewóz z państwa członkowskiego do państwa trzeciego — Artykuł 14 ust. 1 — Kontrola związana z dziennikiem podróży przeprowadzana przez właściwe władze miejsca wyjazdu przed rozpoczęciem długotrwałego przewozu — Stosowanie tego przepisu w odniesieniu do odcinka trasy przewozu odbywającego się poza terytorium Unii Europejskiej — Stosowanie norm ustanowionych przez rzeczony rozporządzenie do tego odcinka trasy przewozu

W sprawie C-424/13

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 2 lipca 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 lipca 2013 r., w postępowaniu:

Zuchtvieh-Export GmbH

przeciwko

Stadt Kempten,

przy udziale:

Landesanwaltschaft Bayern,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, C. Vajda, A. Rosas, E. Juhász i D. Šváby (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 lipca 2014 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Zuchtvieh-Export GmbH przez C. Winterhoffa oraz A. Wolowskiego, Rechtsanwälte,
- w imieniu Stadt Kempten przez N. Briechle, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Landesanwaltschaft Bayern przez R. Käßa, działającego w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu rządu litewskiego przez D. Kriaučiūnasa oraz V. Čepaitė, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez F. Erlbachera, H. Kranenborga oraz B. Eggers, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 września 2014 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. 2005, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2011, L 336, s. 86).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Zuchtvieh-Export GmbH (zwaną dalej „Zuchtvieh-Export” lub „spółką Zuchtvieh-Export”) a Stadt Kempten (miastem Kempten, Niemcy) w przedmiocie decyzji tego miasta, które działając w charakterze właściwych władz miejsca wyjazdu, odmówiło odprawy partii bydła, która miała zostać przewieziona transportem drogowym z Kempten do Andżanu (Uzbekistan).

Ramy prawne

- 3 Rozporządzenie nr 1/2005 zawiera między innymi następujące motywy:
 - „(1) Protokół w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt załączony do traktatu [WE] wymaga, aby podczas tworzenia i realizacji polityki rolnej i transportowej Wspólnota i państwa członkowskie uwzględniały wymagania dotyczące dobrostanu zwierząt.
 - [...]
 - (5) Ze względu na dobrostan zwierząt długotrwały transport zwierząt, w tym zwierząt przeznaczonych do uboju, powinien być w jak największym stopniu ograniczony.
 - [...]
 - (11) Aby zagwarantować spójne i skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia we Wspólnocie w świetle podstawowej zasady, zgodnie z którą zwierzęta nie mogą być transportowane w warunkach powodujących zranienia lub niepotrzebne cierpienia, należy ustanowić szczegółowe przepisy uwzględniające szczególne potrzeby w związku z wykorzystaniem różnych środków transportu. Tego rodzaju szczegółowe przepisy powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z zasadą określoną powyżej oraz aktualizowane w odpowiednim terminie, w szczególności jeżeli w świetle nowych opinii naukowych nie gwarantują przestrzegania zasady określonej powyżej w odniesieniu do szczególnych gatunków lub szczególnych środków transportu.
 - [...]”.

4 Artykuł 1 rozporządzenia nr 1/2005, który określa zakres stosowania tego rozporządzenia, stanowi:

„1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do transportu [żywych] zwierząt kręgowych w obrębie Wspólnoty, jak również do przeprowadzanych przez właściwych urzędników specjalnych kontroli partii wjeżdżających na lub opuszczających obszar celny Wspólnoty.

2. Jedynie art. 3 i art. 27 stosują się do:

a) transportu zwierząt dokonywanego przez rolników wykorzystujących pojazdy rolnicze lub należące do nich środki transportu, w przypadku gdy warunki geograficzne wymagają transportu niektórych typów zwierząt w celu sezonowego wypasu;

b) transportu własnych zwierząt dokonywanego przez rolników za pomocą własnych środków transportu na odległość mniejszą niż 50 km od ich gospodarstwa.

[...]”.

5 Artykuł 2 tego rozporządzenia zawiera w szczególności następujące definicje:

„[...]

d) »punkt kontroli granicznej« oznacza każdy punkt kontroli przeznaczony oraz przyjęty zgodnie z art. 6 dyrektywy [Rady] 91/496/EWG [z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268, s. 56)] [...] [służący przeprowadzaniu kontroli weterynaryjnych zwierząt z państw trzecich na granicach terytorium Wspólnoty];

[...]

f) »właściwe władze« oznaczają centralną instytucję państwa członkowskiego właściwą do przeprowadzania kontroli dobrostanu zwierząt lub jakiegokolwiek organ oddelegowany w tym celu;

[...]

h) »punkty kontroli« oznaczają punkty kontroli, o których mowa w rozporządzeniu [Rady] (WE) nr 1255/97 [z dnia 25 czerwca 1997 r. dotyczącym kryteriów wspólnotowych dla miejsc postoju oraz zmieniającym plan trasy określony w załączniku do dyrektywy 91/628/EWG (Dz.U. L 174, s. 1)];

i) »punkty wyjścia« oznaczają punkty kontroli granicznej lub jakiejkolwiek inne miejsce wyznaczone przez państwo członkowskie, gdzie zwierzęta opuszczają terytorium celne Wspólnoty;

j) »przewóz« oznacza całą operację transportu z miejsca wyjazdu do miejsca przeznaczenia, w tym rozładowanie, umieszczanie w odpowiednich pomieszczeniach i załadowanie mające miejsce na pośrednich etapach przewozu;

[...]

m) »długotrwały przewóz« oznacza podróż przekraczającą 8 godzin, rozpoczynającą się w chwili, gdy pierwsze zwierzę z partii przemieszcza się;

[...]

- s) »miejsce przeznaczenia« oznacza miejsce, w którym przeprowadzany jest rozładunek zwierząt ze środka transportu i gdzie zwierzęta:
- i) są umieszczane w odpowiednich pomieszczeniach przez co najmniej 48 godzin przed wyjazdem; lub
 - ii) poddawane są ubojowi;
- t) »miejsce postoju lub transferu« oznacza miejsce, w którym podróż zostaje przerwana, niebędące miejscem przeznaczenia, w tym miejsce zmiany środka transportu związane z rozładunkiem lub bez rozładunku;
- [...]
- w) »transport« oznacza wszelkie przemieszczanie zwierząt odbywające się przy użyciu środka transportu, które obejmuje załadunek i wyładunek zwierząt, transfer i odpoczynek, aż do chwili zakończenia wyładunku zwierząt w miejscu przeznaczenia;
- [...]”.
- 6 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1/2005, zatytułowanym „Ogólne warunki transportu zwierząt”:
- „Nikt nie może przewozić zwierząt lub zlecać transportu zwierząt w sposób powodujący ich okaleczenie lub przyczyniający się do zadawania im cierpienia.
- Ponadto należy spełnić następujące warunki:
- a) podjęto wcześniej wszystkie niezbędne czynności celem skrócenia do minimum długości trwania przewozu oraz zapewnienia potrzeb zwierząt podczas przewozu;
 - b) zwierzęta są zdolne do podróży;
 - c) środki transportu są przeznaczone, skonstruowane, utrzymywane oraz działają w sposób pozwalający zapobiec zranieniu i cierpieniu oraz w sposób zapewniający bezpieczeństwo zwierząt;
- [...]
- e) personel zajmujący się zwierzętami posiada odpowiednie wykszolenie lub kompetencje wymagane w tym przypadku i wykonuje swoje obowiązki bez stosowania przemocy lub jakiegokolwiek metody powodującej niepotrzebny strach, zranienie lub cierpienie;
 - f) transport jest przeprowadzany bez opóźnień do miejsca przeznaczenia, natomiast warunki dobrostanu zwierząt są regularnie kontrolowane i utrzymywane na odpowiednim poziomie;
 - g) zwierzęta mają zapewnioną odpowiednią powierzchnię podłogi i wysokość, właściwe dla ich wielkości i zaplanowanego przewozu;
 - h) woda, karma i odpoczynek są zapewnione w odpowiednich odstępach czasu oraz odpowiadają ilościowo i jakościowo danemu gatunkowi i wielkości zwierząt”.
- 7 Artykuł 5 rozporządzenia nr 1/2005, zatytułowany „Obowiązki planowania w odniesieniu do transportu zwierząt”, stanowi:

„[...]”

3. Organizatorzy zapewniają, aby podczas każdego przewozu:

- a) dobrostan zwierząt nie był zmniejszony przez niewystarczającą koordynację różnych etapów przewozu oraz aby uwzględnione zostały warunki meteorologiczne przewozu [...]

[...]

4. W przypadku długich przewozów pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń [(zwanym dalej »danymi zwierzętami«)] przewoźnicy [i] organizatorzy stosują przepisy dotyczące dzienników podróży zamieszczone w załączniku II”.

8 Zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia:

„3. Przewoźnicy transportują zwierzęta zgodnie z przepisami technicznymi zawartymi w załączniku I.

4. Przewoźnicy powierzają obsługę zwierząt personelowi przeszkolonemu w zakresie odpowiednich przepisów załącznika I i II”.

9 Artykuł 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2005 stanowi:

„Opiekunowie sprawdzają wszystkie zwierzęta przybywające na miejsce tranzytu lub na miejsce przeznaczenia i określają, czy ich przewóz [między państwami członkowskimi a państwami trzecimi] był długotrwały. W przypadku długotrwałych przewozów [danych zwierząt] opiekunowie przestrzegają przepisów dotyczących dziennika podróży ustanowionych w załączniku II”.

10 Artykuł 14 tego rozporządzenia jest zatytułowany „Kontrole oraz inne środki związane z dziennikiem podróży podejmowane przez właściwe władze przed długotrwałym przewozem”. Przepis ten w ust. 1 stanowi:

„W przypadku długotrwałego przewozu między państwami członkowskimi i państwami trzecimi [danych zwierząt] właściwe władze miejsca wyjazdu:

a) przeprowadzają właściwe kontrole w celu sprawdzenia, czy:

i) przewoźnicy wskazani w dzienniku posiadają odpowiednie [ważne] zezwolenia na transport, ważne świadectwa zatwierdzenia środka transportu do przewozu na duże odległości oraz ważne zaświadczenia o uprawnieniach kierowców i osób obsługujących;

ii) dziennik podróży złożony przez organizatora jest możliwy do zrealizowania i zgodny z niniejszym rozporządzeniem;

b) jeżeli wynik kontroli opisanych w lit. a) jest niezadowolający, wymagają od organizatora zmiany ustaleń dla zaplanowanej długotrwałej podróży w sposób spełniający wymagania niniejszego rozporządzenia;

c) jeżeli wynik kontroli opisanych w lit. a) jest zadowolający, właściwe władze stemplują dziennik podróży;

d) przekazują szczegółowe informacje dotyczące planowanego długotrwałego przewozu znajdujące się w dzienniku podróży, tak szybko jak to możliwe, do właściwych władz miejsca przeznaczenia, punktu wyjścia lub punktu kontroli za pośrednictwem systemu wymiany informacji opisanego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG [Rady z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli

weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224, s. 29)】”.

11 Artykuł 15 ust. 2 omawianego rozporządzenia stanowi:

„W przypadku długotrwałego przewozu między państwami członkowskimi i państwami trzecimi kontrole zdolności do podróży w miejscu wyjazdu, jak podano w rozdziale I załącznika I, będą dokonywane przed załadunkiem i będą stanowić część kontroli stanu zdrowia zwierząt, określonych odpowiednim weterynaryjnym prawodawstwem wspólnotowym, w granicach czasowych określonych przez takie prawodawstwo”.

12 Artykuł 21 rozporządzenia nr 1/2005 dotyczy „[k]ontrol[i] w punktach wyjścia oraz punktach kontroli granicznej”. Brzmi on następująco:

„1. [...] [G]dy zwierzęta znajdują się w punktach wyjścia lub w punktach kontroli granicznej, urzędowi lekarze weterynarii państw członkowskich sprawdzają, czy zwierzęta są transportowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności czy:

- a) przewoźnicy posiadają kopię ważnego zezwolenia [...];
- b) kierowcy pojazdów drogowych transportujących [dane zwierzęta] lub drób oraz osoby obsługujące posiadają ważne licencje [...];
- c) zwierzęta są zdolne do dalszej podróży;
- d) środki transportu, w których zwierzęta mają kontynuować podróż, spełniają warunki określone w rozdziale II oraz w stosownym przypadku w rozdziale VI załącznika I;
- e) w przypadku wywozu przewoźnicy dostarczyli dowód na to, iż podróż z miejsca wyjazdu do pierwszego miejsca rozładunku w kraju ostatecznego przeznaczenia odbyła się zgodnie z wszelkimi umowami międzynarodowymi wymienionymi w załączniku V obowiązującymi w danym kraju;
- f) możliwy był lub jest długotrwały przewóz [danych zwierząt].

2. W przypadku długotrwałego przewozu [danych zwierząt] urzędowi lekarze weterynarii w punktach wyjścia oraz punktach kontroli granicznej wykonują i odnotowują kontrole wymienione w sekcji 3 »Miejsce przeznaczenia« dziennika podróży [wskazanego] w załączniku II. Zapisy z tych kontroli oraz kontroli opisanych w ust. 1 będą przechowywane przez właściwe władze przez okres co najmniej trzech lat od daty kontroli [...].

3. Jeśli właściwe władze uznają zwierzęta za niezdolne do ukończenia podróży, zostaną one rozładowane, napojone, nakarmione i zostanie im zapewniony odpoczynek”.

13 Rozdział V załącznika I do rozporządzenia nr 1/2005 zawiera normy dotyczące odstępów czasu między pojeniem i karmieniem, czasu trwania podróży oraz okresów odpoczynku. Zgodnie z pkt 1.4 lit. d) i pkt 1.5 rozdziału V załącznika I w przypadku długotrwałego przewozu drogowego bydła należy zapewnić po 14 godzinach podróży okres odpoczynku trwający przynajmniej jedną godzinę, wystarczający na podanie płynów oraz, jeżeli jest to konieczne, na karmienie. Następnie bydło może być transportowane przez kolejne 14 godzin, po czym zwierzęta muszą zostać rozładowane, nakarmione i napojone oraz odpoczywać przez przynajmniej 24 godziny.

- 14 Załącznik II do omawianego rozporządzenia zawiera przepisy dotyczące dziennika podróży, który zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia przewoźnicy i organizatorzy są zobowiązani prowadzić w przypadku długotrwałych przewozów danych zwierząt pomiędzy państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Dziennik ten zawiera pięć sekcji, dotyczących, odpowiednio, planowania przewozu, miejsca wyjazdu, miejsca przeznaczenia, oświadczenia przewoźnika z jednej strony w sprawie rzeczywiście przebytej trasy, miejsc postoju, przeładunku i punktu wyjścia, a z drugiej strony w sprawie zwierząt zranionych lub zwierząt, które padły podczas przewozu, oraz ewentualnych nieprawidłowości. Wspomniany załącznik zawiera w szczególności następujące przepisy:

„[...]

3. Organizator:

[...]

- b) zapewnia, aby właściwie wypełniona i podpisana kopia sekcji 1 dziennika podróży z wyjątkiem numerów zaświadczeń weterynaryjnych dotarła do właściwych władz miejsca przeznaczenia w okresie dwóch dni roboczych przed datą wyjazdu, w sposób przez nie określony;
 - c) stosuje się do wszelkich instrukcji określonych przez właściwe władze w [na podstawie] art. 14 ust. 1;
 - d) zapewnia, aby dziennik podróży był podstemplowany zgodnie z wymaganiami art. 14 ust. 1;
 - e) zapewni, aby dziennik podróży towarzyszył zwierzętom podczas podróży do miejsca przeznaczenia oraz w przypadku [wywozu do] państwa trzeciego aż do punktu wyjścia.
4. Opiekunowie w miejscu wyjazdu oraz, jeśli miejsce przeznaczenia znajduje się na terytorium Wspólnoty, opiekunowie w miejscu przeznaczenia wypełniają i podpisują odpowiednie części dziennika podróży. Bezzwłocznie powiadamiają właściwe władze o ewentualnych zastrzeżeniach dotyczących stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia zgodnie z wzorem znajdującym się w sekcji 5.

[...]

7. Jeśli zwierzęta są wywożone do państwa trzeciego, przewoźnicy przekazują dziennik podróży urzędowemu lekarzowi weterynarii w miejscu wyjścia.

W przypadku wywozu żywego bydła połączonego ze zwrotem wypełnianie sekcji 3 dziennika podróży nie jest konieczne, w przypadku gdy wymagane jest przedstawienie sprawozdania zgodnie z prawodawstwem rolnym.

8. Przewoźnik, o którym mowa w sekcji 3:

- a) zachowuje kopię wypełnionego dziennika podróży;

[...]

Dokumenty [o których mowa] [...] są udostępniane właściwym władzom wydającym zezwolenie przewoźnikowi oraz, na ich żądanie, właściwym władzom miejsca wyjazdu w ciągu miesiąca od wypełnienia i muszą być zachowane [przez przewoźnika] przez co najmniej trzy lata od daty kontroli.

Dokumenty określone w lit. a) zostaną zwrócone właściwym władzom miejsca wyjazdu w ciągu 1 miesiąca od zakończenia podróży, chyba że ma zastosowanie system [nawigacji], o którym mowa w art. 6 ust. 9 [...]”.

- 15 Dodatek do załącznika II do rozporządzenia nr 1/2005 zawiera wzór poszczególnych sekcji dziennika podróży. Pierwsza z tych sekcji, zatytułowana „Planowanie”, zawiera szereg rubryk, w tym rubryki dotyczące całkowitego czasu trwania podróży (rubryka 2), miejsca, kraju, daty i godziny wyjazdu (rubryki 3.1–3.3), miejsca i kraju przeznaczenia, jak również daty i godziny przybycia (rubryki 4.1–4.3), gatunków i liczby zwierząt (rubryki 5.1 i 5.2), przewidywanego całkowitego ciężaru partii i całkowitej przestrzeni przewidzianej na partię (rubryki 5.4 i 5.5), wykazu miejsc postoju, momentu przybycia do nich i czasu trwania postoju (rubryki 6.1–6.3), jak również oświadczenia organizatora przewozu, w myśl którego podjął on odpowiednie działania zapewniające dobrostan zwierząt podczas całej podróży, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1/2005.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 Spółka Zuchtvieh-Export zamówiła dwie ciężarówki w celu przetransportowania 62 sztuk bydła z Kempten do Andiżanu. Trasa o długości około 7000 km miała prowadzić przez Polskę, Białoruś, Rosję i Kazachstan. Transport ten miał zostać przeprowadzony w dniach od 23 kwietnia do 2 maja 2012 r. Chodziło o wywóz bez wniosku o przyznanie refundacji wywozowej.
- 17 Sekcja 1 rubryka 6 dziennika podróży złożonego wraz z wnioskiem o odprawę transportu w odniesieniu do miejsc postoju i przeładunku w państwach trzecich wymieniała jedynie miejscowości Brześć (Białoruś) i Karaganda (Kazachstan), przy czym w każdej z tych miejscowości przewidziano 24-godzinne okresy postoju, zaś przewidywany czas przejazdu między nimi miał wynieść 146 godzin. Z postanowienia odsyłającego wynika, że między wymienionymi miejscowościami zostały przewidziane okresy postoju, podczas których zwierzęta miały zostać nakarmione i napojone, jednak bez wyładunku. Ostatnia część podróży między Karagandą a Andiżanem miała trwać dodatkowo 29 godzin.
- 18 Decyzją z dnia 30 stycznia 2012 r. Stadt Kempten odmówiło odprawy rzeczony partii bydła, wymagając zmiany planu przewozu, tak aby w odniesieniu do trasy przebiegającej na terytorium wyżej wymienionych państw trzecich, pomiędzy Brześciem a Andiżanem, odpowiadał on również przepisom rozporządzenia nr 1/2005, co nie miało miejsca w świetle danych dotyczących planu przewozu wymienionych w sekcji 1 wspomnianego dziennika podróży.
- 19 Spółka Zuchtvieh-Export, poza złożeniem wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, który nie został uwzględniony, zaskarżyła decyzję Stadt Kempten co do istoty, a sprawę tę rozpatruje obecnie Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (naczelny sąd administracyjny Bawarii) jako sąd odwoławczy. W ramach tego odwołania Zuchtvieh-Export żąda w szczególności stwierdzenia niezgodności z prawem omawianej decyzji oraz wydania wobec Stadt Kempten nakazu odprawy rzeczony partii bydła.
- 20 Zasadnicze pytanie, jakie nasuwa się w postępowaniu głównym, dotyczy tego, czy w przypadku długotrwałego przewozu rozpoczynającego się na terytorium Unii Europejskiej, ale końącego się poza tym terytorium, rozporządzenie nr 1/2005 stosuje się również do odcinka trasy przewozu przebiegającego na terytorium jednego lub kilku państw trzecich. Pytanie to nasuwa się zasadniczo w związku z zatwierdzeniem lub odmową zatwierdzenia transportu przez właściwe władze miejsca wyjazdu na podstawie danych planu przewozu zawartych w sekcji 1 dziennika podróży przedstawionego tym władzom w ramach kontroli przewidzianej w art. 14 rozporządzenia nr 1/2005.
- 21 Sąd odsyłający uważa, że ogół przepisów rozporządzenia nr 1/2005 potwierdza tezę, według której w takim przypadku właściwe władze miejsca wyjazdu mogą jedynie zatwierdzić transport, stemplując dziennik podróży, jeśli uznają one, że przepisy tego rozporządzenia były przestrzegane również poza

terytorium Unii. Sąd odsyłający wskazuje w tym względzie na art. 1, 3, 5 i art. 21 ust. 1 lit. e) omawianego rozporządzenia, ale przede wszystkim zwraca uwagę na dodatek do załącznika II do rozporządzenia, w którym znajduje się wzór poszczególnych sekcji dziennika podróży, a w szczególności na sekcję 1, dotyczącą planowania podróży.

- 22 Z jednej strony sąd ten omawia rubryki 2–4 owej sekcji 1 (odnoszące się do przewidywanego całkowitego czasu podróży, miejsca i czasu wyjazdu, miejsca przeznaczenia oraz czasu przybycia), które w związku z definicją pojęcia „przewozu” zawartą w art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 1/2005 przemawiałyby za koniecznością dostarczenia danych w odniesieniu do całego przewozu.
- 23 Z drugiej strony sąd odsyłający wskazuje na oświadczenie, o którym mowa w rubryce 7 owej sekcji 1 i zgodnie z którym organizator podjął „odpowiednie środki zapewniające dobrostan zwierząt przez okres całej podróży zgodnie z przepisami rozporządzenia [nr 1/2005]”.
- 24 Sąd odsyłający podkreśla również, że nawet jeśli w przypadku wywozu dziennik podróży zostaje przekazany przez przewoźnika urzędowemu lekarzowi weterynarii w punkcie wyjścia zgodnie z pkt 7 załącznika II do rozporządzenia nr 1/2005, to przewoźnik zachowuje jednak jego kopię i odsyła ją do właściwych władz miejsca wyjazdu zgodnie z pkt 8 tego załącznika.
- 25 W przypadku gdyby należało uwzględnić tezę, zgodnie z którą taki transport może zostać zatwierdzony jedynie wówczas, gdy z dziennika podróży wynika, że przepisy rozporządzenia nr 1/2005 są przestrzegane również w odniesieniu do odcinka trasy przewozu mającego miejsce poza terytorium Unii, sąd odsyłający uważa, iż organizator przewozu nie może ograniczyć się do oświadczenia, że przepisy obowiązujące w przemierzanych państwach trzecich i ewentualnie konwencje międzynarodowe stosowane w tych państwach będą przestrzegane. Musi to ponadto znaleźć odzwierciedlenie w zapisach dziennika podróży. Tymczasem nie ma to miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ sekcja 1 dziennika podróży będącego przedmiotem postępowania głównego nie zawiera żadnych wpisów możliwych do zrealizowania w znaczeniu, w jakim pojęcie to powinno być rozumiane w art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1/2005, gdyż nie wymienia ona ani jednego miejsca postoju na odcinku trasy przewozu między Brześciem a Karagandą i między tą ostatnią miejscowością a Andizhanem, miejscem ostatecznego przeznaczenia. Ponadto ostemplowanie dziennika podróży przez właściwe władze miejsca wyjazdu mogłoby zostać zrozumiane jako zatwierdzenie całego przewozu wraz ze wszystkimi jego warunkami aż do miejsca ostatecznego przeznaczenia, co byłoby niewłaściwe również w stosunku do władz państw trzecich.
- 26 Według przeciwnego poglądu, popieranego przez Zuchtvieh-Export, zatwierdzenie planu przewozu w ramach kontroli przeprowadzanych na podstawie art. 14 rozporządzenia nr 1/2005 dotyczy jedynie odcinka trasy przewozu, do którego niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie *ratione loci*. Szereg przepisów tego rozporządzenia, w tym art. 21 ust. 1 lit. e) dotyczący kontroli w punktach wyjścia oraz w punktach kontroli granicznej, wskazuje, że system ustanowiony na podstawie omawianego rozporządzenia nie ma zastosowania poza granicami Unii.
- 27 Zuchtvieh-Export twierdzi też, że stosowanie norm rozporządzenia nr 1/2005 poza terytorium Unii, w szczególności norm zawartych w rozdziale V załącznika I do tego rozporządzenia, dotyczących odstępów czasu między pojeniem i karmieniem, czasu trwania podróży oraz okresów odpoczynku, nie byłoby możliwe do zrealizowania i byłoby niecelowe. W państwach trzecich istnieje bowiem niewiele stanowisk postoju o odpowiednich standardach higienicznych i technicznych, gdzie transportowane zwierzęta mogłyby zostać wyładowane w celu umożliwienia im odpoczynku, w związku z czym ryzyko zranień i zakażeń krzyżowych jest większe. Tak więc stosowanie norm rozporządzenia jest nierozdzielnie związane z jakością infrastruktury służącej do transportu zwierząt, znajdującej się na terytorium Unii, w szczególności punktów kontroli będących miejscami odpoczynku, które na podstawie art. 36 tego rozporządzenia podlegają wymogom technicznym i sanitarnym.

- 28 Ponadto art. 30 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2005 przewiduje możliwość ustalenia odstępstw w przypadku długotrwałego przewozu w celu uwzględnienia oddalenia niektórych regionów od kontynentalnej części terytorium Unii, co wskazuje, że normy tego rozporządzenia niekoniecznie znajdowałyby zastosowanie, z punktu widzenia materialnego, we wszystkich okolicznościach.
- 29 Tytuł rubryki 6 sekcji 1 wzoru dziennika podróży, zatytułowany „Wykaz przewidzianych postojów, transferów [przeładunków] lub punktów wyjścia”, wskazuje również, że organizator przewozu nie jest zobowiązany do wymieniaania wszystkich miejsc postoju. Zresztą warunki geograficzne nie zawsze pozwalają zaplanować miejsca, gdzie odbędzie się postój.
- 30 Poza tym omawiane normy mogą być sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie w danych państwach trzecich, tak jak ma to miejsce w przypadku przepisów obowiązujących w Rosji, gdzie zgodnie z utrwaloną praktyką władze zabraniają wyładowywania zwierząt podczas okresu przewidzianego na odpoczynek.
- 31 Wreszcie zasada terytorialności prowadzi do stosowania rozporządzenia nr 1/2005 tylko na terytorium Unii Europejskiej.
- 32 W odpowiedzi na powyższe argumenty Stadt Kempten i Landesanstalt für Tierwohl Bayern twierdzą, że brak dostępnych miejsc postoju poza terytorium Unii nie zwalnia przewoźników z przestrzegania obowiązków, jakie nakłada na nich w tym względzie niniejsze rozporządzenie, że brak wyładunku zwierząt na okres przewidziany na odpoczynek świadczy o tym, iż pomieszczenia do transportu nie są czyszczone, oraz że nie są zapewnione ani nawet możliwe ani napojenie, ani indywidualna kontrola wszystkich zwierząt. Zatem mając na względzie motyw 5 omawianego rozporządzenia, zgodnie z którym długotrwały przewóz zwierząt powinien zostać w jak największym stopniu ograniczony, należałoby uznać, że po prostu pewne transporty nie będą mogły się odbyć wskutek niemożliwości przeprowadzenia ich w zgodzie z obowiązującym prawem.
- 33 W tych okolicznościach Bayerischer Verwaltungsgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005 należy interpretować w ten sposób, że właściwe władze miejsca wyjazdu w przypadku długotrwałego przewozu [...] [danych zwierząt], w którym miejsce wyjazdu znajduje się w państwie członkowskim [...], a miejsce przeznaczenia w państwie trzecim, mogą ostemplować dziennik podróży złożony przez organizatora [przewozu], zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. c), tylko w sytuacji, gdy dziennik ów spełnia wymogi przewidziane w art. 14 ust. 1 lit. a) [ppkt] (ii) dla całej trasy przewozu z miejsca wyjazdu do miejsca przeznaczenia, a więc także dla odcinków położonych w całości poza terytorium Unii?
- 2) Czy art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005 należy interpretować w ten sposób, że właściwe zgodnie z tym przepisem władze miejsca wyjazdu mogą w myśl art. 14 ust. 1 lit. b) [tego] rozporządzenia zobowiązać organizatora przewozu do zmiany planowania przewidzianych długotrwałych przewozów w taki sposób, aby przepisy tego rozporządzenia były przestrzegane dla całego przewozu od miejsca wyjazdu do miejsca przeznaczenia, także jeśli poszczególne odcinki trasy położone są wyłącznie w państwach trzecich?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 34 Poprzez zadane pytania, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005 należy interpretować w ten sposób, że aby transport wiążący się z długotrwałym przewozem danych zwierząt, który rozpoczyna się na terytorium Unii i jest kontynuowany poza jej terytorium, mógł zostać zatwierdzony przez właściwe władze miejsca wyjazdu, organizator przewozu powinien przedstawić dziennik podróży, który – zważywszy na przewidziane

ustalenia co do tego przewozu – jest możliwy do zrealizowania i pozwala sądzić, że przepisy niniejszego rozporządzenia będą przestrzegane, w tym w zakresie odcinka trasy tego przewozu przebiegającego na terytorium państw trzecich, przy czym jeśli nie ma to miejsca, właściwe władze mogą wymagać zmiany rzeczonych ustaleń, tak by wspomniane przepisy rozporządzenia były przestrzegane w odniesieniu do całego przewozu.

- 35 Tytułem wstępu należy zaznaczyć przede wszystkim, że z motywu 1 rozporządzenia nr 1/2005 wynika, iż rozporządzenie to opiera się na protokole (nr 33) w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt, załączonym do traktatu WE, na mocy którego Wspólnota i państwa członkowskie powinny w pełni uwzględniać wymogi w zakresie dobrostanu zwierząt przy formułowaniu i wykonywaniu polityki wspólnotowej, w szczególności rolnej i transportowej. Zgodnie z orzecznictwem ochrona dobrostanu zwierząt stanowi uzasadniony cel interesu ogólnego, którego znaczenie znalazło wyraz w szczególności w przyjęciu przez państwa członkowskie niniejszego protokołu (zob. podobnie wyroki: *Viamex Agrar Handel i ZVK*, C-37/06 i C-58/06, EU:C:2008:18, pkt 22; a także *Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers i Andibel*, C-219/07, EU:C:2008:353, pkt 27). Omawianemu protokołowi odpowiada aktualnie art. 13 TFUE, będący przepisem ogólnym Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i znajdujący się w części pierwszej tego traktatu, poświęconej zasadom.
- 36 Z motywów 5 i 11 tego rozporządzenia wynika ponadto, że prawodawca zamierzał wprowadzić szczegółowe przepisy oparte na zasadzie, zgodnie z którą zwierzęta nie mogą być transportowane w warunkach powodujących zranienia lub niepotrzebne cierpienia, uznając, że ze względu na dobrostan zwierząt długotrwały transport zwierząt powinien być w jak największym stopniu ograniczony.
- 37 Należy podkreślić od razu, że z szeregu przepisów rozporządzenia nr 1/2005 wynika, iż nakłada ono obowiązki nie tylko w zakresie transportu żywych zwierząt kręgowych przebiegającego wyłącznie na terytorium Unii, ale również w zakresie transportu, którego miejsce wyjazdu znajduje się na terytorium Unii, a miejsce przeznaczenia w kraju trzecim, tak jak w przypadku transportu będącego przedmiotem postępowania głównego. Poza art. 14 niniejszego rozporządzenia kluczowe są przepisy art. 1 ust. 1, art. 2 lit. i), art. 5 ust. 4, art. 8 ust. 2, art. 15 ust. 2 i art. 21 tego rozporządzenia.
- 38 Nie należy ograniczać się w tym względzie do wyrwanej z kontekstu wykładni pierwszej części art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005, zgodnie z którą rozporządzenie to stosuje się do transportu zwierząt w obrębie Unii. W szczególności druga część tego przepisu, przewidująca specjalne kontrole partii wjeżdżających na obszar celny Unii lub opuszczających ten obszar, bierze pod uwagę okoliczność, że transport taki może odbywać się na zewnątrz tego terytorium. W tym kontekście rozporządzenie nr 1/2005 zawiera w art. 2 lit. i) definicję pojęcia „punktów wyjścia” oznaczającego miejsca, gdzie zwierzęta opuszczają terytorium Unii.
- 39 Ponadto pozostałe przepisy przytoczone w punkcie 37 niniejszego wyroku dotyczą również transportu zwierząt z miejsca wyjazdu na terytorium Unii do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim. W szczególności obowiązki nałożone w art. 5 ust. 4 i art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia na organizatorów, przewoźników i opiekunów zwierząt odnoszą się wyraźnie nie tylko do długotrwałych przewozów pomiędzy państwami członkowskimi, ale również do długotrwałych przewozów pomiędzy nimi a państwami trzecimi.
- 40 Podobnie jest w przypadku kontroli podejmowanych przez właściwe władze na mocy art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 2 i art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005. W szczególności art. 14 tego rozporządzenia, zatytułowany „Kontrole oraz inne środki związane z dziennikiem podróży podejmowane przez właściwe władze przed długotrwałym przewozem”, jest stosowany zgodnie z brzmieniem ust. 1 do „długotrwałego przewozu między państwami członkowskimi i państwami trzecimi”.

- 41 W swych uwagach przedłożonych Trybunałowi Komisja Europejska uznała, opierając się w szczególności na art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005, że rozporządzenie to poddaje taki transport – w zakresie odcinka przebiegającego poza terytorium Unii – specjalnej kontroli obejmującej jedynie pewne zasadnicze wymogi omawianego rozporządzenia, mianowicie wymogi wynikające z jego art. 3.
- 42 W tym względzie należy zaznaczyć przede wszystkim, że transport mający miejsce wyjazdu na terytorium Unii i miejsce przeznaczenia w państwie trzecim nie stanowi transportu, co do którego art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2005 wyraźnie przewiduje, że zastosowanie mają jedynie art. 3 i 27 tego rozporządzenia.
- 43 Ponadto wprawdzie art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005 przewiduje specjalną kontrolę, w ramach której właściwe władze odpowiadają zwłaszcza za sprawdzenie pewnej liczby szczególnych wymogów wynikających z owego rozporządzenia, jednak przepis ten zobowiązuje te władze do sprawdzenia poza tym, „czy zwierzęta są transportowane zgodnie z [omawianym] rozporządzeniem”, bez ograniczenia zakresu tej kontroli do poszanowania niektórych przepisów tego rozporządzenia.
- 44 Jeśli chodzi w szczególności o zezwolenie, które powinno się uzyskać od właściwych władz miejsca wyjazdu, należy zauważyć, że brzmienie art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 14 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2005, dotyczące wyraźnie transportu zwierząt z miejsca wyjazdu na terytorium Unii do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim, odnosi się do zgodności z niniejszym rozporządzeniem. W tej kwestii nie zostało przewidziane rozróżnienie na transport w obrębie Unii i transport do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim.
- 45 Analogicznie przepisy dotyczące istotnych obowiązków, które muszą być spełnione podczas długotrwałego przewozu, przewidzianych w art. 5 ust. 4, art. 6 ust. 3 i 4 oraz art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2005, również nie posługują się rozróżnieniem na transport zwierząt mający miejsce w obrębie Unii i transport do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim. Artykuł 5 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi bowiem, że organizatorzy i przewoźnicy podlegają obowiązkowi dotyczącemu dziennika podróży w przypadku „dług[otrwałych] przewozów pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi”. Podobnie jest z obowiązkami kontroli i dokumentacji związanymi z dziennikiem podróży, które art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia nakłada na opiekunów zwierząt w przypadku długotrwałego przewozu.
- 46 Wreszcie jeśli chodzi o wynikający z art. 6 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 1/2005 obowiązek transportu zwierząt przez przewoźników zgodnie z przepisami technicznymi zawartymi w załączniku I do tego rozporządzenia oraz powierzenia przez nich obsługi zwierząt personelowi przeszkolonemu w zakresie odpowiednich przepisów załącznika I i II omawianego rozporządzenia, należy stwierdzić, że przepisy te odnoszą się w sposób ogólny do transportu zwierząt i nie posługują się żadnym rozróżnieniem w oparciu o kryterium miejsca przeznaczenia.
- 47 Tak więc art. 14 rozporządzenia nr 1/2005 nie poddaje transportu zwierząt z miejsca wyjazdu na terytorium Unii do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim szczególnemu systemowi zezwoleń, który różniłby się od systemu stosowanego do transportu odbywającego się w obrębie Unii.
- 48 Ponadto należy przypomnieć, że postępowanie główne dotyczy kwestii, czy wszystkie informacje przewidziane w załączniku II do tego rozporządzenia, a w szczególności te dotyczące czasu trwania podróży oraz okresów odpoczynku, powinny znajdować się w dzienniku podróży przedłożonym właściwym władzom miejsca wyjazdu w odniesieniu do rozpatrywanego w postępowaniu głównym odcinka trasy długotrwałego przewozu, który przebiega na terytorium państwa trzeciego.
- 49 Po pierwsze, należy zaznaczyć, że art. 5 omawianego rozporządzenia, poświęcony planowaniu transportu, przewiduje w ust. 4, że dziennik podróży winien zostać sporządzony zgodnie z przepisami załącznika II do tego rozporządzenia w odniesieniu do całości długotrwałego przewozu danych

zwierząt, w tym do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim. W tym celu pkt 3 lit. b) tego załącznika zobowiązuje organizatora długotrwałego przewozu do przekazania właściwym władzom miejsca wyjazdu odpowiednio wypełnionej kopii sekcji 1 dziennika podróży, dotyczącej planowania przewozu.

- 50 Informacje znajdujące się we wspomnianej sekcji 1, dotyczące w szczególności przewidzianych miejsc postoju, przeładunku lub punktów wyjścia (rubryka 6), muszą, jak wynika z definicji prawnej terminu „przewóz” zawartej w art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 1/2005, pokrywać całą zaplanowaną operację transportu, od miejsca wyjazdu do miejsca przeznaczenia. Zatem w przypadku długotrwałego przewozu do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim dziennik podróży musi zawierać takie informacje zarówno w odniesieniu do odcinka trasy przebiegającego na terytorium Unii, jak i do jej odcinka przebiegającego na terytorium państw trzecich.
- 51 Po drugie, w odniesieniu do wymogów, jakie owe informacje muszą spełniać, z art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1/2005 wynika, że właściwe władze miejsca wyjazdu sprawdzają, czy transport może zostać uznany za zgodny z niniejszym rozporządzeniem. Co się tyczy przewidywanego czasu przejazdu oraz okresów odpoczynku, plan przewozu wynikający z dziennika podróży musi zatem wskazywać, że przewidywany transport odbędzie się zgodnie w szczególności z przepisami technicznymi dotyczącymi odstępów czasu między pojeniem i karmieniem, czasu trwania przejazdu oraz okresów odpoczynku, o których mowa w rozdziale V załącznika I do omawianego rozporządzenia, których przewoźnik jest zobowiązany przestrzegać na mocy art. 6 ust. 3 owego rozporządzenia.
- 52 Należy zaznaczyć w tym względzie, że zgodnie z brzmieniem art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1/2005 dziennik podróży podlega „właściwym kontrolom” przeprowadzanym przez właściwe władze miejsca wyjazdu. Kontrole te mają miejsce przed dokonaniem długotrwałego przewozu z miejsca wyjazdu na terytorium Unii do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim, w związku z czym dotyczą jedynie kwestii, czy dziennik podróży złożony przez organizatora jest „możliwy do zrealizowania” i „zgodny z niniejszym rozporządzeniem”. W ramach kontroli ex ante wspomniane władze mają zatem pewien zakres swobody, który pozwala im uwzględnić we właściwy sposób wątpliwości, jakie wiążą się z długotrwałym przewozem, którego część odbywa się na terytorium państw trzecich.
- 53 Tymczasem, jak wskazała Komisja podczas rozprawy przed Trybunałem, praktyka dotycząca przyznawania refundacji wywozowych na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 817/2010 z dnia 16 września 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do wymagań dotyczących przyznawania refundacji wywozowych związanych z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu (Dz.U. L 245, s. 16), która wiąże się z przeprowadzaniem kontroli ex post wymogów dotyczących odstępów czasu między pojeniem i karmieniem, czasu trwania przejazdu oraz okresów odpoczynku wynikających z rozporządzenia nr 1/2005, nie wykazała, że transport zwierząt z miejsca wyjazdu w Unii do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim napotyka systemowe trudności w przestrzeganiu tych wymogów na terytorium państw trzecich. W odniesieniu zwłaszcza do sytuacji na terytorium Federacji Rosyjskiej Komisji nie są znane przepisy tego państwa trzeciego lub praktyka administracyjna jego właściwych władz, które zakazywałyby wyładowywania zwierząt w miejscach postoju i przeładunku na tym terytorium.
- 54 Jednakże w przypadku gdyby prawo lub praktyka administracyjna państwa trzeciego, przez które transport ma przebiegać, uniemożliwiały w sposób sprawdzalny i definitywny pełne przestrzeganie niektórych przepisów technicznych tego rozporządzenia, właściwe władze miejsca wyjazdu są również uprawnione, w ramach przysługującego im zakresu uznania, do zatwierdzenia planu transportu możliwego do zrealizowania, który zważywszy w szczególności na zaplanowane środki transportu i przewidziane ustalenia co do przewozu, pozwala sądzić, że przewidywany transport zapewni dobrostan zwierząt na poziomie równym poziomowi określonemu w rzeczonych przepisach technicznych.

- 55 Wspomniane władze są w każdym razie uprawnione na mocy art. 14 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1/2005 do żądania w szczególności zmiany danego planu transportu, aby zapewnić, że będzie on zawierał wystarczającą ilość miejsc postojowych i przeładunku, co pozwoli uznać, iż ów transport spełni omawiane wymogi dotyczące odstępów czasu między pojeniem i karmieniem, czasu trwania podróży oraz okresów odpoczynku.
- 56 Mając na względzie całość powyższych rozważań, na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, że art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2005 należy interpretować w ten sposób, iż aby transport wiążący się z długotrwałym przewozem danych zwierząt, który rozpoczyna się na terytorium Unii i jest kontynuowany poza jej terytorium, mógł zostać zatwierdzony przez właściwe władze miejsca wyjazdu, organizator przewozu powinien przedstawić dziennik podróży, który – zważywszy na przewidziane ustalenia co do tego przewozu – jest możliwy do zrealizowania i pozwala sądzić, że przepisy niniejszego rozporządzenia będą przestrzegane, w tym w zakresie odcinka trasy tego przewozu przebiegającego na terytorium państw trzecich, przy czym jeśli nie ma to miejsca, właściwe władze mogą wymagać zmiany rzeczonych ustaleń, tak by wspomniane przepisy rozporządzenia były przestrzegane w odniesieniu do całego tego przewozu.

W przedmiocie kosztów

- 57 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 należy interpretować w ten sposób, iż aby transport wiążący się z długotrwałym przewozem domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne oraz bydła, owiec, kóz i świń, który rozpoczyna się na terytorium Unii Europejskiej i jest kontynuowany poza jej terytorium, mógł zostać zatwierdzony przez właściwe władze miejsca wyjazdu, organizator przewozu powinien przedstawić dziennik podróży, który – zważywszy na przewidziane ustalenia co do tego przewozu – jest możliwy do zrealizowania i pozwala sądzić, że przepisy niniejszego rozporządzenia będą przestrzegane, w tym w zakresie odcinka trasy tego przewozu przebiegającego na terytorium państw trzecich, przy czym jeśli nie ma to miejsca, właściwe władze mogą wymagać zmiany rzeczonych ustaleń, tak by wspomniane przepisy rozporządzenia były przestrzegane w odniesieniu do całego tego przewozu.

Podpisy